

Bàng Hoàng

Contents

Bàng Hoàng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Bàng Hoàng

Giới thiệu

Editor: p3104Chỉ có anh là phương hướng của em, khi yêu trong bàng hoàng,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-hoang>

1. Chương 1

Tối hôm đó nhận được bằng tốt nghiệp, sáu cô gái chúng tôi ở cùng ký túc xá đều uống rất nhiều.

Chắc là rượu tăng thêm can đảm, tôi hùng dũng oai vệ khí thế bồng bồng chạy đến dưới lầu ký túc xá số năm mà thổ lộ với Tô Kiều, nam sinh của cả tầng lầu bùng nổ, ngay cả năm cô bạn đi theo tôi cũng như điên cuồng mà gào rống lớn tiếng.

Tô Kiều ló đầu từ cửa sổ ở trên lầu ký túc xá, tuy rằng sắc trời mờ tối, nhưng tôi có thể nhìn rõ ràng gương mặt đã đen lại của anh.

Tô Kiều suýt nữa bị đẩy ra, môi nhếch lên, vừa thấy biết là anh đang giận dữ, nhưng các nam sinh khác đã từ lâu bị sự thổ lộ tình cảm của tôi thu hút, căn bản không chú ý tới vẻ mặt của Tô Kiều.

Tôi đứng dưới lầu ký túc xá mà cười với anh, Tô Kiều bị các nam sinh lôi kéo đưa đẩy suýt chút nữa là đụng vào tôi, anh đỡ lấy bờ vai của tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Mẫn Lam, em đang làm cái gì đó?”

Tôi cười, kiễng chân đến bên tai anh nói, “Em vừa thổ lộ với anh đấy, sao anh lại có phản ứng như vậy?”

Có trời mới biết, tôi chính là uống rượu mới dám thế này với Tô Kiều, còn thật sự là thứ tốt, tôi thật chưa bao giờ thấy sắc mặt của Tô Kiều đen như vậy.

“Em uống rượu?” Tô Kiều nhíu lông mày, đến gần tôi ngửi ngửi, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, “Rốt cuộc em uống bao nhiêu?”

“Tô Kiều, tóm lại anh đồng ý hay không đồng ý!”

Không đợi tôi nói chuyện, đám người vây xem không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa, có người đi lên vỗ bờ vai của Tô Kiều, thúc giục anh mau chóng đồng ý.

Tôi vẫn cười tủm tỉm, trái lại Tô Kiều đưa ra khuôn mặt nghiêm túc cứng đờ, tôi biết anh đang suy nghĩ làm sao từ chối tôi, thực ra tôi cũng rất muốn biết, trước mặt nhiều người như vậy anh sẽ từ chối tôi như thế nào.

Tôi và Tô Kiều quen biết là bởi vì ba mẹ hai bên, ba tôi và ba anh là bạn học cùng đại học, quan hệ rất tốt, người nhà hai bên thường xuyên gặp gỡ, cho nên tôi và Tô Kiều quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Ai có thể cho rằng đối với một người rất quen thuộc, tôi lại sinh ra cảm giác yêu thích anh.

Cảm giác này tựa như lửa lớn cháy lan ra đồng cỏ, trong nháy mắt tôi liền đắm chìm trong đó.

Nhưng tiếc là, lần đầu tiên tôi bắt đầu thổ lộ với Tô Kiều thì lại cảm thấy tôi căn bản đang trêu đùa anh.

Nhưng trời đất chứng giám, tôi thật không đùa với anh.

Đám người vẫn ồn ào, Tô Kiều trầm mặc không nói, khoé miệng tươi cười của tôi không thể kéo ra nữa, tôi đoán chắc là anh muốn trầm mặc như vậy cho đến khi tôi thoả hiệp với anh.

Nhưng hôm nay tôi dám làm thế này, rõ ràng ngay cả một đường lui cũng không giữ lại cho mình, cho dù tôi biết rõ anh sẽ từ chối.

Tình yêu thật là một thứ có thể làm cho người ta điên cuồng, nó khiến tôi điên đến mức không nhận ra bản thân.

Tô Kiều đột nhiên thở dài một hơi, anh đưa tay vào trong túi áo lấy ra một vật, anh nhìn về mặt cứng đờ của tôi, khoé môi dần dần cong lên, “Anh vốn muốn trở về rồi đưa cho em, nhưng hôm nay em... Anh chỉ có thể đưa cho em trước.”

Đám người vây xem nổi lên tiếng la ó, tôi đứng cứng ngắc, nhìn Tô Kiều kéo tay trái của tôi đeo vật kia lên, kim cương dưới đèn đường lơ mờ loé lên màu bạc rực rỡ.

Tôi cảm thấy trông mắt của mình như sắp nhảy ra ngoài.

Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Tô Kiều dùng sức kéo tôi dựa vào trong lòng anh, anh ghé vào bên tai tôi khẽ nói, “Làm sao vậy? Ngạc nhiên sao?”

Lúc này tôi mới phục hồi lại tinh thần, Tô Kiều anh ấy...rõ ràng đang trêu chọc tôi!

2. Chương 2

“Nam sinh đại học C bị thổ lộ, cầu hôn ngay tại dưới lầu.”

Nghe nói chuyện tôi làm khi say rượu vẫn còn lưu truyền ở đại học C sau khi tôi tốt nghiệp đã 2 năm, tôi còn nhớ lúc biết được tin ấy thì tôi đang ở trên giường của Tô Kiều, lúc ấy tôi cũng say rượu mà quỵn rũ Tô Kiều, đang muốn tiếp tục thì điện thoại của cô bạn cùng phòng năm đó đúng lúc gọi tới.

Lòng can đảm của tôi tăng thêm vốn nhờ say rượu, điện thoại đột nhiên vang lên, tôi giật mình, mặt đỏ bừng ngồi lên tiếp điện thoại, Tô Kiều nằm ở trên giường không biết suy nghĩ cái gì, anh nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt tôi né trái né phải đang muốn trốn đi toilet, không đợi tôi đứng lên, Tô Kiều chợt vươn cánh tay ôm lấy thắt lưng của tôi, một tay kéo tôi lên người anh, điện thoại bên kia vừa hô lên một câu, “Chuyện cậu làm ra năm đó bây giờ vẫn còn lưu truyền ở đại học C”, điện thoại đã bị Tô Kiều đoạt lấy nhấn nút tắt máy, sau đó không biết ném đi đâu.

Không đợi tôi đau lòng vì cái điện thoại, bàn tay của Tô Kiều đã tiến vào vạt áo của tôi, cả người tôi run lên, khuôn mặt nhất thời đỏ ửng, tay chân khựng không biết đặt ở đâu.

Tô Kiều bỗng nhiên cười một tiếng, môi anh cố ý vô tình chạm vào cổ tôi, “Mẫn Lam, can đảm vừa rồi chạy đi đâu hả?”

Tôi cứng họng, nói không nên lời.

“Mỗi lần uống rượu là có chút can đảm nhưng bị dọa một cái thì biến mất.” Bàn tay Tô Kiều cởi từng nút áo của tôi, “Thế nào, còn muốn tiếp tục không?”

Câu nói cuối cùng có chút không đứng đắn, tôi nằm sấp trên người anh không dám nhìn anh, tôi biết anh đang trêu chọc tôi, trước đây cũng vậy, lúc này cũng vậy, tôi thật là... muốn đánh trái tim của mình, biết rõ anh đang lừa tôi, tôi lại không thể không chế nhạo tim đập loạn xạ.

Khi tôi đến quyền rũ Tô Kiều thì anh vừa mới tắm xong đi ra, toàn thân chỉ có một cái khăn tắm, tôi nhanh chóng mất hồn, lúc này hai chúng tôi dán sát nhau, khăn tắm đã sớm buông lỏng, phản ứng của anh tôi rất rõ ràng, trong nháy mắt tôi hiểu được đam lao phải theo lao có ý gì.

“Tô Kiều, em...” Mới vừa mở miệng nói mấy chữ, đột nhiên cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, tôi vội vàng từ trên người Tô Kiều đi xuống vọt vào phòng vệ sinh, bám lấy bồn cầu mà nôn ra.

Tô Kiều đứng ở cửa phòng vệ sinh nhìn tôi, thấy tôi nôn ra gần hết anh mới sang đây ôm lấy tôi, “Thật là, rốt cuộc em uống bao nhiêu, tửu lượng đã yếu lại uống nhiều thế này làm gì?”

Tôi nôn đến choáng váng đầu óc, rất muốn nói với anh nếu tôi không uống nhiều như vậy thì căn bản không có la gan làm chuyện này với anh, nhưng cả người như là kiệt sức, ngay cả hơi sức mở miệng cũng không có, Tô Kiều cau mày bực bội, một bàn tay ôm tôi, tay kia thì mở nước trong bồn tắm, tôi ghé trên vai anh mơ hồ suy nghĩ, không biết lúc nào lại tiếp tục lấy can đảm nữa, Tô Kiều túm sắc khả xan (sắc đẹp có thể ăn được) như vậy, ngộ nhỡ có người chui vào kẻ hở thì làm sao bây giờ?

Tô Kiều, Tô Kiều, rốt cuộc em nên bắt anh thế nào đây?

Tô Kiều mở nước xong thì bắt đầu cởi quần áo của tôi, tôi phản kháng nhưng bị anh nói trở về một câu, anh nói, “Mẫn Lam, trên người em rất hôi.”

Thật là làm cho người ta xấu hổ vô cùng.

Tôi bùm mặt bị anh cởi sạch sẽ, ném vào trong bồn tắm, nước ấm vừa vặn, tôi nằm sấp trên bồn tắm lớn nhìn Tô Kiều, anh đang cầm miếng bông tắm chứa sữa tắm chà lên cánh tay tôi, tôi nhìn anh hồi lâu, đột nhiên tiến lên phía trước đến gần môi anh hôn một cái, “Tô Kiều, em thích anh.”

Nói xong tôi lùi về trong dòng nước ấm, Tô Kiều rõ ràng sững sốt một chút, sau đó anh cầm bông tắm xoa trên đầu tôi, “Ngu ngốc.”

Tôi cắn môi, cảm thấy hơi nóng trong phòng tắm xông lên làm tôi đỏ mặt.

3. Chương 3

Có lẽ Tô Kiều cũng rõ ràng trong lòng tôi suy nghĩ gì.

Nhưng thái độ của anh như xa như gần thật sự khiến tôi mơ hồ không xác định.

Tôi cảm thấy quan hệ của chúng tôi tựa như mớ bòng bong, cần gấp một con dao chém hai nhát.

Thời tiết bên ngoài rất tốt, trời xanh mây trắng, tôi nằm sấp trên giường của Tô Kiều suy nghĩ như thế.

Đêm qua tôi mượn rượu quyền rũ Tô Kiều, chỉ tiếc không thành công, hiện tại tỉnh rượu hối hận cũng đã muộn, cơ hội tốt như vậy tôi lại bỏ qua!

Tô Kiều ở trên sofa một đêm, khi tôi tỉnh anh còn chưa thức dậy, tôi đến gần bên cạnh anh nhìn hồi lâu, sau đó quả quyết tiến vào nằm trong chăn của anh.

Tô Kiều mơ mơ màng màng từ một tiếng, mở mắt hỏi, “Mấy giờ?”

Tôi cọ cọ trong ngực anh, “Mới năm giờ hơn.”

“Ủm.” Tô Kiều vươn tay sờ mặt tôi, “Vây ngủ tiếp một lúc đi.”

Lông mi của Tô Kiều rất dài, tôi ghé vào cái gối của anh nhìn thật lâu, cảm thấy tôi quả là rất có mắt nhìn người, Tô Kiều thật sự rất đẹp trai.

Thực ra tôi ngủ cùng một chăn với Tô Kiều không phải một hai lần, lúc còn bé không tính, chỉ riêng từ lúc tôi tốt nghiệp đã có đến mười lần, chắc là thành thói quen khi ngủ, hiện tại tôi vào trong chăn của anh, anh cũng không đẩy tôi ra.

Trên người Tô Kiều có một mùi hương rất thơm, mỗi lần tôi ngủ bên cạnh anh đều phải sáp tới gần để ngửi, lần này cũng không ngoại lệ, nhưng không đợi tôi ngửi đủ, Tô Kiều bỗng nhiên vươn tay vỗ nhẹ hai cái trên lưng tôi, “Mẫn Lam, đừng náo loạn.”

Hô hấp của tôi dừng một chút, bỗng nhiên cảm thấy cứ như vậy trong nháy mắt liền hạnh phúc mà không có lời nào tả được, tôi mím môi lên lên vui vẻ hồi lâu, sau đó tiến đến bên tai Tô Kiều, “Tô Kiều, Tô Kiều.”

Đôi mắt của anh không mở ra, nhưng giơ tay vỗ vỗ tôi, “Mẫn Lam, em không thể im lặng một chút sao?”

“Không muốn.” Tôi cơ hồ đến gần trước mặt anh, “Tô Kiều, em yêu anh.”

“Mặc kệ anh đồng ý hay không, em sẽ làm phiền anh cả đời.” Tôi ngẩng đầu hôn lên môi Tô Kiều một cái, “Anh phản đối cũng vô dụng.”

Nói mấy câu như vậy thật là đã dùng hết dũng khí của tôi, tôi nín thở nhìn mặt Tô Kiều, chỉ sợ anh sẽ lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Tô Kiều buông tiếng thở dài nặng nề, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, anh mở to mắt, “Mẫn Lam, anh bỗng nhiên cảm thấy nói em ngu ngốc thật là coi trọng em.”

Tôi chẳng ngờ anh bỗng nhiên lại nói một câu như vậy, quả thực khiến tôi sửng sốt hồi lâu, Tô Kiều véo mặt tôi, “Thật là, ngay cả nhẫn cũng cho em, em còn muốn thế nào nữa?”

“Nhẫn?”

Tô Kiều vừa nói thế, lúc này tôi mới nhớ tới ngày đó tốt nghiệp anh thực sự cho tôi một chiếc nhẫn, nhưng lúc ấy không phải anh đùa với tôi sao?

Tôi bỗng nhiên cảm thấy mình được cảnh tỉnh, đột nhiên từ trên sofa nhảy xuống chạy đến túi xách lục lấy chiếc nhẫn kia rồi chạy về bên cạnh Tô Kiều, tôi giơ nhẫn lên trước mặt anh, “Anh nói cái này à?”

Tô Kiều kéo tay tôi qua, cầm nhẫn đeo vào tay tôi, “Nhẫn chính là để đeo vào, bày đặt xem có lợi ích gì.”

Tôi ngắm chiếc nhẫn trên tay, lại nhìn Tô Kiều nằm trên sofa, đột nhiên lập tức hiểu được chút gì đó, tôi tiến vào trong chăn của Tô Kiều lần nữa, vươn tay ôm lấy anh, “Ủm, anh nói đúng, nhẫn chính là để đeo vào.”

Cánh tay Tô Kiều luồn qua dưới nách tôi, tay anh vỗ trên lưng tôi, “Được rồi, ngủ thêm một lúc đi.”

Thời tiết ngoài cửa sổ thật tốt, một ngày mới đã bắt đầu.-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-hoang>